

[Finansministeren.]

tilbageholdenhed med inddrivelsen, som den daværende indenrigsminister, hr. Hans Hækkerup, omtalte, udøves netop på den måde, at man ude i kommunerne taler sig til rette med skatteyderen om rimelige henstands- og afdragsordninger, når skatteyderens betalingsevne forringes på grund af arbejdsløshed, sygdom, ulykkestilfælde osv.

Efter det, der er oplyst for mig, bliver der i praksis også taget hensyn til, at der ofte går en kortere eller længere tid efter ophør af en sygdoms- eller arbejdsløshedsperiode, før skatteyderens økonomiske forhold kommer ind i et mere normalt leje. Spørgsmålet om eventuelle foranstaltninger på dette område henhører som nævnt under indenrigsministeren, og jeg ved, at han bedømmer det på samme måde som sin forgænger i embedet.

Spørgsmålet om skattnedsættelse i tilfælde af mere langvarig arbejdsløshed, sygdom m. v. henhører under indenrigsministeriet, for så vidt angår kommuneskatten, og under finansministeriet, for så vidt angår statsskatten. Efter kommuneskatteovens § 39 kan kommunalbestyrelsen eftergive kommuneskatten helt eller delvis, når forholdene i ganske særlig grad taler derfor. Lovbestemmelsen nævner tilfælde som sygdom, dødsfald, trykkende familieforhold, indkaldelse til militærtjeneste, arbejdsløshed eller andre lignende forhold, som har medført, at skatteyderens indtægt er blevet væsentligt mindre end den indkomst, der ligger til grund for skatteberegningen. Ifølge lovreglen er det endvidere en forudsætning, at den pågældendes økonomiske forhold skønnes at være til hinder for betaling af det fulde skattebeløb. Spørgsmålet om nedsættelse af kommuneskatten afgøres endeligt af kommunalbestyrelsen.

For statsskattens vedkommende findes reglerne om skattelettelse i statsskatteoven. Efter disse regler kan skatterådet nedsætte den skattepligtige indtægt, når forhold af lignende art som dem, der er nævnt i kommuneskatteoven, taler derfor. Denne fremgangsmåde anvendes, når spørgsmålet allerede foreligger i skatteligningsperioden, altså inden den egentlige ansættelse af skatteborgeren har fundet sted. Den kom-

munale ligningsmyndighed skal ifølge loven udtale sig om spørgsmålet, før skatterådet træffer afgørelsen. Foreligger spørgsmålet om skattnedsættelse efter ligningsperiodens udløb, er det statsskatteovens § 37, stk. 1, der finder anvendelse. Denne regel bemyndiger finansministeren til at eftergive eller nedsætte den pålignede statsskat, når forholdene i ganske særlig grad taler derfor. Denne beføjelse varetages i første instans af amtsligningsinspektorerne, i Københavns kommune dog af skatterådet og i Frederiksberg og Gentofte af kommunalbestyrelsen. En udførlig redegørelse for, hvorledes de nævnte regler i statsskatteoven praktiseres, findes i bilag 7 til betænkning nr. 443 af 1967 vedrørende adgang til at betale skat af løbende indkomst m. v.

Ved afgørelsen af, om der bør gives skattelempelse på grund af ekstraordinær indtægtsnedgang, lægges der bl. a. vægt på, om indtægtsnedgangen er væsentlig, som hovedregel mindst 20 pct., og om den er uforudset og har en vis varighed. Der lægges endvidere vægt på, at den fremtidige indtægt i betalingsperioden bør give plads til et rimeligt privatforbrug, og herved tages der hensyn til individuelle forhold som f. eks. forsørgerbyrder og sygdom. Endelig har skatteyderens formueforhold betydning for, om der kan gives skattelempelse. Det fremgår af redegørelsens afsnit om indtægtsnedgang som følge af arbejdsledighed, at de nævnte almindelige retningslinjer også anvendes i disse tilfælde. Det har bl. a. medført, at der tages særligt hensyn til skatteydere, der er forsørgere. For ikke-forsørgere løses problemet i høj grad ved, at der indrømmes henstand med skatten, medmindre arbejdsledigheden er af længere varighed.

Spørgsmålet om en eventuel ændring af disse gældende regler er behandlet i den pågældende betænkningens afsnit IV. Det samlede udvalg, hvori bl. a. fagbevægelsen var repræsenteret, udtalte her, at tilfældene af indtægtsnedgang på grund af arbejdsledighed er af en meget uensartet karakter. Udvalget finder det derfor vanskeligt at udforme en regel, der på tilfredsstillende måde afgrænser de tilfælde, hvor der bør ske en skattnedsættelse. Udvalget finder derfor, at spørgsmålet vel bør holdes under observation under hensyn til udviklingen i beskæftigelsessituationen, men at man i hvert fald